

det samma både för- och eftermiddag, både söndag och hvardag. Den kunde icke säga en smul annat än det beständiga a. b. c. d., annat än när farmor läste; då sade den också »ab ac-ad, ba-ca-da-la-ma». Det lät nog lustigt strax i början, men sedan var det inte det allra minsta roligt.

Efter några dagar kastade min lille bror abcboken i mesesmörkitteln. Då kunde väl ingen människa begära, att jag skulle ha något vidare förtroende för den. Mesesmöret låg öfver allt på boken, utanpå permarne och emellan bladen. Farmor måste skrapa länge med sin tjocka pekfingernagel, innan hon kunde gissa hvad bokstäfverna hette.

Åh nej, det fick allt vara en större bok, som skulle kunna berätta mig hvart säterstigarne gick och allt det andra underbara, som så tydligt stod att läsa på farmors ansikte, när vi voro ute och plockade enbär. Det skulle allt vara något präktigare än en mesesmörig abcbok, som skulle ha reda på så viktiga saker.

Den förnämsta bok vi hade på sätern hette Johan. Farmor talade ofta med mor om, hvad Johan kunde tycka om den eller den saken. Hvar söndag läste farmor högt ur den, och då satt mor och lyssnade med hopknäppta händer. Far kallade den Johan Arndt, och han tyckte också